

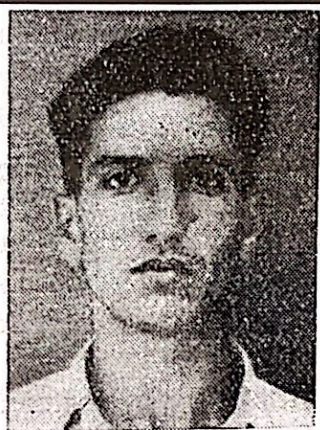
מוריה שמעון
25725

בן צהלה ויוסף-חיים
נולד ב- 1926
שרת בחטיבת גולני (I)
נפל ב- 11.6.1948
בקרב בכפר עינא.

מוריה שמעון

בן יוסף-חיים וצ'הלה. נולד בשנת 1926
בבגדד שבעיראק. גמר בית-ספר תורני
השתלם במקצוע החשמלאות ועבד בו. עלה
לארץ בשנת 1942.
נפל בקרב בכפר-ענא ב-11.6.1948 ובו כיום
הובא למנוחת-עולמים בבית-הקברות בנחלת
יצחק.

באימון ובשיגרה

ארוכה, עקובה מדם וקשה, היא "דרך הקרבות של החטיבה"; עשרות אתרי־קרב, מאות פעולות ומבצעים ואלף ומאה חללים; הם עדות נאמנה ומכאיבה למורשת־הקרב, להיסטוריה הצבאית, לפעילות המבצעית... ויחד עם זאת, רבים וטובים מבין רבבות יוצאי החטיבה, הזוכרים בנוסטלגיה ובאהבה את תקופת שרותם הסדיר, כלוחמים ומפקדים, לא התנסו בקרב, לא ידעו מלחמה! כל תקופת שרותם היתה ב"אימון ובשיגרה". לאלו שבסבב שנתי קבוע היו "עולים לקו" "יורדים לאימון", יוצאים ל"רגילה" ל"נופש" ול"תעסוקה"; לאלו שלא נטלו חלק בקרב, וגם לא עברו את הגבול באיזו חדירה או פשיטה, לא פגעו באויב, וגם לא חילצו חבר פצוע תחת אש, וגם לא קיבלו צל"ש וכל שרותם הצבאי היה מבט"ש לבט"ש, לכל אלו, הפרק הזה מוקדש...

רק תשאל, ותראה איך הם זוכרים, ואין זה משנה אם שרתו בחטיבה בשנות החמישים או בשנות השמונים; בימי תש"ח, "קדש", ששת הימים או יום הכיפורים; במלחמת ההתשה ובמרדפים, במבצע ליטאני או של"ג במלחמת לבנון או ב"שטחים"; אם תשאל ותבקש הם יספרו בהתלהבות ובשמץ געגועים על אותם הימים; על סיור־בוקר, וה"סיור האלים", על התצפית והמארב, על נווטר־הלילה ושגרת המוצב... ויעלו על נס את החברות והאחוה, ותחושת ההשתייכות והגאווה, בפלוגה, בגדוד, ובחטיבה! הם זוכרים היטב, כל דורות הלוחמים, את המ"פ המ"מ הסמל והרס"ר, את "המאהל" והשמירות, ההמתנה וה"שמועות", את הכוונות ואת ה"הקפצות" את המסדרים וה"יציאות"... כולם לקחו עמם עם כל הזכרונות את ה"קיטבוק" הפק"ל והתד"ל, שק־שינה מדים ודרגות, אפוד־מגן, שש־בש, קסדה ואי־ספור חוויות... על כן ראוי לספר על אותם אלפי לוחמים, שלא חסכו זיעה וכל מאמץ, וחזרו רטובים, מריצת־לילה, ממסע ממטוח, מעשרות אימונים; אימון "יבש" ו"רטוב", אימון־הפרט, ואימון החטיבה; אימונים בהגנה, בהתקפה, בהבקעה ובכל צורות הלחימה; ביעד־מבוצר, בשטח בנוי, במדבר ובהר... אימון בנגב, בגליל או ברמה, אימון בשת"פ עם שריון, תותחנים או עם הנדסה... מעבר שדות־מוקשים ולחימה בתעלות, לחימה בצוות־קטן, בחוליה ועם כל הפלוגה... עם חגור־קל, מימיה ורימונים, או עם חגור מלא, "חגור פילים", וקפל"ד. עם שכפ"ץ ו"פאוצים" ומחסניות מלאות "נותבים"... עם נשק אישי; "עוזי", "סטן" "צ'כי", "אפ־אן" ו"גליל", עם מגל"ד, ומק"ב, "בזוקה" ומא"ג, עם מרגמה... ועם כל שאר אמצעי־הלחיקה... כי להיות ב"גולני" פרושו להתאמן עם כל הנשמה, ולשאת בגאוה את ה"כומתה החומה"...

להיות ב"גולני" פרושו להיות נהג או טבח או פקידה, בסירת ב"עורב" בפלוגת־הקשר, פלוגת ההנדסה, או ב"מפקדה"; להיות ב"גולני" פרושו להיות חובש, אפסנאי, ש.ג. או קשר, להפעיל אמל"ח מתוחכם ולעשות "עבודות רס"ר"... להיות בגולני פרושו לרוץ כמו מטורף, עם חגור־מלא וכובע פלדה, ב"יום ספורט", או במסע, ל"הכרת החגור" ו/או ל"קבלת הכומתה"... להיות בגולני פרושו גם לעמוד דום "כמו חיל", כמו קצין כמו לוחם בכל המסדרים, ב"מסדר בוקר" וב"מסדר השכמה", במסדר־המפקד, ובמסדר יציאה; טקס ההשבעה, וטקס קבלת הכומתה, טקס סיום קורס מכ"ם או קצינים, ומסדר־סיום של תקופת האימונים, וטקס זכרון שנתי לכל החללים... להיות ב"גולני" זו אכן חוויה, חוויה אמיתית של "אימון ושיגרה"...

באימונים

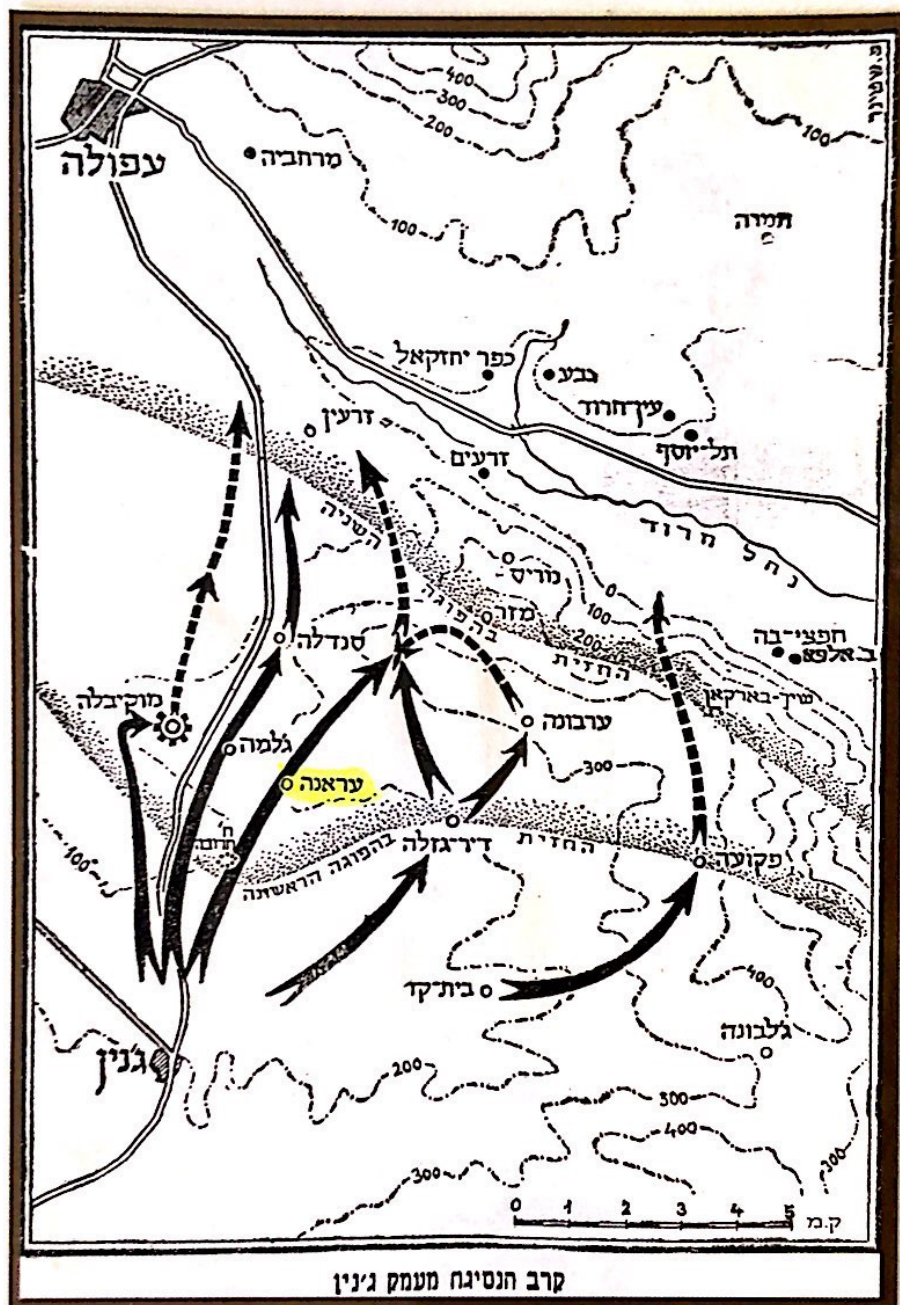

הנוף האנושי של החטיבה

הנוף האנושי של חטיבת גולני במלחמת העצמאות היה מגוון ורב־פנים. הוא מאפיין את "דור תש"ח" בארץ־ישראל של אותם הימים. מייסדי החטיבה, ראשוני לוחמיה ומפקדיה, היו אנשי ההתיישבות, עובדי־אדמה מן המושבה, המושב והקיבוץ של מרחבי הגליל והעמקים, ובתוכם שומרי מסורת לא מעטים. אליהם נוספו במרוצת חודשי לחימה ארוכים בני עיר רבים ואף עולים חדשים אנשי גח"ל ומח"ל. ראוי לציין, כי בימי תש"ח היו בחטיבת גולני בחורות רבות, אשר שירתו בכל היחידות בתפקידים שונים, ורבות מהן פעלו כקשריות או חובשות קרביות. כבר במלחמת העצמאות היתה חטיבת גולני כור היתוך לילידי הארץ ולבני העליות השונות. בסיכום המבוא שכתב נחום גולן לספר "אילן ושלח" נאמר: "...צמחנו בנוף הגלילי ובמישורי העמקים, ובמרחבי הנגב הרחבנו אופקים – התבגרנו. ההתיישבות בעמקים ובגליל היא שנתנה לחטיבה את צביונה וחותמה המיוחד, וממנה ספגה את ערכיה, כי על כן היתה החטיבה כפרית ונאמנה לערכים שינקה בגושי התיישבות אלו. ציינו אותה תכונותיו של עובד־האדמה ויושב־הכפר: עקשנות, צמידות למשימה, שורשיות ושקט..."

מפת הקרב בה נפל שמעון ז"ל

רקע לקרב שבו השתתף ונפל שמעון ז"ל

ג' ב' ר' ז

אותו לילה, בשעות המאוחרות, חזרה הפלוגה מפשיטה על מערכי האויב מעבר לכנרת. האנשים העייפים, הסחוטים, הלאים מעומס קרבות הימים האחרונים, היו שקועים בתרדמה מופרעת, בנוחם על גבי מזרונים שנשטחו בחדרי הלמדה של בית-הספר אשר במושבה. שעות השינה לא ארכו, כי הנה חוזר המ"פ ממפקדת הגדוד, ובפיו אתראה: יש לקום מיד ולהכין לתזווה. הפלוגה תעבור עוד היום לחזית אחרת — כוחותינו עומדים להלום במשולש!
כויק של חשמל עוברת הידיעה. קורי השינה האחרונים נמתים, והעיינים האדומות מחוסר תנומה, ניצתות בברק.

סוף סוף, מהלומה!

הנה, שבועיים ימים, מאז הפלישה, עומדים אנו בקרב-מגן אכזרי. האויב נעצר, שריוניו התנפצו אל חומת האדם. קלגסיו מוטלים לעשרות, מרקיבים בשדות שממול...
אף-על-פי-כן לא באנו על סיפוקנו. אדרבא: היתה מין כמיהה בלב להפוך את העמידה-בפרץ — להתפרצות, את הבלם — להלם.
הנה כך, קיבלה הפלוגה מגדוד "גורן" את פני הדברים, כאשר נשלחה מגורת עמק-הירדן לגזרת המשולש.

בימים ההם עדין לא היו הרובים נחלת כל פרט ופרט. אחד לאחד אספוס, ושלושה גברים מחזיקים באחד...

והמקלעים... נער יספרם. ידעת, הנה ה"ברן" של אלונים, ה"שטן" מגבעות-זייד וה"רקס" מכפר-יהושע. זה הכל. והחגור: מנומר ומגוון בסגנון חפשי. האמנם כך תוכל לצאת פלוגה לקרב של ממש? ואכן בשעה האחרונה, מתרוצצים המפקדים — עולים למטה החטיבה, קופצים לכאן, טסים לשם, ובסופו של דבר — הישג: "כמעט" לכל אחד יש רובה, או סטן, וגם כדורים "פחות או יותר" בסדר.

השיירה מוכנה לתזווה. שלושה אוטובוסים מבהיקים של "דן" מטפסים במעלה גבעות יבנאל ומחזירים אותנו לכור-מחצבתנו, לעמק-יזרעאל. ובעמק הקלחת רותחת.

חטיבה עולה על גניץ? שני גדודי כרמלי וגדוד אחד, גדעון, של גולני, נוסף עליהם — פלוגות שתים: האחת של בני גורן, והשנייה מאנשי דרוו. התכנית ערוכה לפרסיה. המפקדים קיבלו הוראות אחרונות. שני גדודים יעלו על העיר כמלקחים, והגדוד השלישי יהלום במישרין. פלוגתנו משמשת עתודה לקו הראשון.

לילה אפל. חשכה דחוסה מסביב. הגייסות בעמדת הזינוק. ה-65 מילימטר מוצבים בעקבותיהם ומוכנים לפצוח בתזמורת-תותחים! האמנם מציאות רואות עינינו? אכן, עם שעת-האפס מתרחש הדבר בעליל. יש להם מסך של ממש לקצרי-הלוע וניצוץ להבה... בלי עין הרע.
התותחים מרעימים. גדודי-הכיתור נעים. פלוגות העתודה עוקבות בקוצר רוח אחר התפתחות העניינים.

הנה מצליחים אנשי הכרמל להאחז במשלטים המיועדים ואף הגדעוניים תופסים את הגבעה המוארכת המשתרעת אל מול פני העיר. פה ושם התנגדויות, קרב קצר ומכריע, — אך בהפציע השחר יוצב מערך

החטיבה התוקפת במשלטים מסביב. האנשים עיפים מקרב-הלילה, הכינו עצמם לשלב הבא: להסתערות על העיר. אלא שלא יצא זמן רב והאויב התאושש והחל להכות מכות-נגד. תותחיו ומרגמותיו המטירו אש-תופת. תגבורת רבה בגייסות ותותחים החלה לזרום מצד שכם. על המשלטים הכבושים הסתער חיל-רגלים, שנתמך בנשק מסיע, אוירונים — מפציצי-קרב — הופיעו במחזוריים והטילו מטענים. שעות אחדות חולפות.

התקפות-נגד נהדפות, אך אנשינו במשלטים סובלים סבל רב, ביחוד נפגע האגף המערבי. הגדוד שעלה באגף זה נלחץ על-ידי זרם מתגבר של גייסות אויב. אבידותיו גדולות, הפיקוד נפגע ונתערער. המצב חמור. יש לעשות מעשה מכריע, ואז הוחלט להפעיל את הכוח הרורבי ולהטילו לתוך העיר. יתכן וצעד כזה יכריע את הכף.

את ההסתערות על ג'נין — לא אשכח לעולם. הטור שעלה על העיר היה מורכב משלוש או ארבע מכוניות משורינות מטיפוס "קופסת הגפרורים" וארבעה אוטובוסים של חברת "דן".

כן... אוטובוסים. בכל אוטובוס מחלקה אחת... האנשים ישבו כאילו כפאם השד. מסביב מתפוצצים פגזי מרגמות, שריקות פגזי התותחים מעל, ואנו יורדים מן הגבעה המאורכת, התפוסה בידי הגדעוניים, נסופי ידיים — ברכות, דיבור של עידוד, — ואנו גולשים אל העמק, המשתרע לפני העיר. בינינו ובין המטרה — שנים-שלושה קילומטר, וזה הכל. אנו ממשיכים לנסוע. בגין המטרה הגדול הנמצא מימיננו, באגף המערבי, משמש, כנראה, מרכז ונקודת-כובד. ריכוז עצום של כלי-רכב נראה משם. משם מגיעים גם הדי היריות והתקתוקים. לפתע — משק כדורים שוטף מעל הראש, ואחריו נשמע בבירור קול הנפץ. כן, אין ספק בדבר: מכונית-יריה פצחה זמר. מן-הסתם מוצבת היא בבית-המטרה, או על ידו. משהו מפטיר: — "כפי הנראה, ויקרס".

וחברו מוסיף: — "מסתבר, שנכנסנו לתוך הטור הנכון" — עוד כאלף מטר נוסעים אנו תחת אש-המכונה המלחכת, כדורים נתקעים בגוף המכוניות, אך על פי גס אין איש מהלוחמים נפגע.

העיר מתקרבת. הדרך אינה ארוכה. הנה ניתן האות, המחלקות גוטשות את האוטובוסים ונפרסות בתוך שדה הקמה שממזרח לכביש. הרוח מתרוממת. סוף-סוף, נפטרנו מן האוטובוסים. חלפה ההרגשה המעיקה של צאן מובל לטבח. עתה רץ הנך בשדה הפתוח, קופץ וזוחל ככל אשר עם לך. מחלקת החוד מגיעה לבתים שבעיבורה של העיר. החבריא מזכרת בשעורי הלב"ב. ואכן, נערכת כאן פעולה למופת. עובדים כהלכה. כיתות-כיתות רצות-עוברות מבית לבית, בודקות ומחפשות לסירוגין, — בדיוק ככתוב בספר. העיר שוממת. טיפוסים בודדים נראים אי-פה אי-שם. הכל גטוש וריק מאדם. נראה כי לא בבהלה נעזבו הבתים. רוב המטלטלין נלקחו בצורה מסודרת. הנה, כל הרובע המזרחי כבר בידינו. הלב מתרגש: ג'נין! עיר ואם במשולש: הקדקוד המאים על עמקי-זרעאל! אנו נעים בתוך בוסתנים. עצי מישמש עמוסי פירות. תרנגולת משוטטת. חמור קשור לגדר... הכל כה מוחשי, מוגדר, נתפס ו... שקט. אך השקט אינו נמשך. הגבעה אשר מצד דרום כבושה, כנראה, בידי האויב. מכאן יש לו שליטה גמורה על יחידותינו אשר בתוך העיר. ניתנת הוראה: שתי מחלקות תעלינה על הגבעה. יש לכבוש את המקום, ויהי מה! האנשים העיפים משתרכים במעלה המסולע. מחלקה אחת נעה בראש, והשניה מאחוריה. בתוך הנשק המסיע — מרגמה דו-אינצית. משמגיעים ראשוני המתקדמים לקצה המדרון, נפתחת עליהם אש קטלנית. לפחות שני מקלעים מוצגים כאן, ועוד רובאים כהמה וכהמה.

האנשים נרתעים. נצמדים לקרקע וממאנים להתקדם. המפקד מתרחק, "לכל הדוחות! מה הענינים כאן?". אלא שאנשי המחלקה מתעקשים: — "אנחנו עיפים! העליה לגבעה הוגיעתנו!" השעה אינה כשרה להאריך בדיבורים. ניתנת הוראה למחלקה השניה, והיא כולה מחלקת בני-העמק, להסתער.

היום בו נפל שמעון ז"ל - 11.6.48

אל : גולני
מאת : דרור

— — — ביום ששי, 11.6.48, בשעה 09.15 נתגלתה תנועת מכוניות רבות הבאות מצד עילבון ומד נצרת. המכוניות (4—5 עשרות) הגיעו לקרבת המספנה וכן עד טורען. מאות ערבים ירדו מהן והחלו לנוע במקביל לכביש לכיוון גבעות סג'רה הצפוניות. לפקודתי נמצאו בכל האזור 8 מחלקות לא שלימות. הוצקתי את כל הכוחות הרורביים אל ה"חזה". פקודת-כוננות נשלחה למטה-האזור ולמשלטים. בשעה 09.30 יצאה מחלקה מתגבורת "כרמלי" לחפוס את משלט מס' 3, הוא "גבעת-טורען".

האויב התחיל להתקדם לעבר הגבעות הצפוניות בחיפוי של אש מרגמות ותותחים המרעשים את המשלטים התפוסים על-ידי אנשי מחלקת "כרמלי" נפגשה עם האויב על המשלט שאותו הוצרכה להחזיק. על הגבעה ניטש קרב קצר בטוח של 100 מ'. שלאחריו נסוגו שני הכוחות, כל אחד לעברו. כעבור דקות מספר תפס האויב את המשלט מחדש בכוח מוגבר משלט מס' 4 — באופף שבין "גבעת-טורען" למדרון המשלט-המערבי (משלט מס' 5), שהוחזק ע"י מחלקת חי"ש-נפתלי. הודיע על אויב הנמצא בטוח 500 מ' ממערב לו. מיד נשלחה למשלט זה מרגמה רורבית בת "2. מכונת-יריה. שנמצאה במשלט הצפוני (משלט מס' 1) הועברה מיד ל"חזה" והחלה לכסות באש את "גבעת-טורען" שנתפסה ע"י האויב. אף מרגמת "3 החלה בהפגזות המשלט ההוא.

הלחץ על המשלטים הלך וגבר. המחלקה השנייה מ"כרמלי" נמצאה במורד הצפוני של "משלט-המשטרה" (משלט מס. 2) וניסתה לחסום ממנו באש את תנועת-האויב על הכביש. המחלקה נמצאה בשדה-אש פתוח לאויב משלושה עברים ולא יכלה, על-כן, לסגת ולתפוס עמדות נוחות יותר להתגוננות. אבידותיה של מחלקה זו רבו מרגע לרגע. 2 כיתות מאנשי "ברק" נשלחו לעזרתם. אלא שלא יכלו להתקרב למשלט-המשטרה מחמת אש-האויב, והחלו לסגת בחזרה. משראו זאת אנשי המשלט, החלו לסגת גם הם, אך באי-סדר ובחוסר-זהירות (מפקד-המחלקה ושני המ"כים נפגעו עוד קודם לכן), וכתוצאה מכך נפגעו אנשים נוספים מהם. המחלקה שהחזיקה ב"אוכף" (משלט מס' 4) נלחצה ע"י האויב שעלה ממזרח ותפס עוד קודם לכן את "גבעת-טורען", וע"י כוח שתקפם ממערב — מן השביל המוליך לסג'רה מכיוון טורען. המחלקה החלה לסגת. לאחר ששנים נהרגו מתוכה וכמה נפצעו (ביניהם שני מ"כים), 15 דקות אח"כ נסוגה גם מחלקת "דרור", שהחזיקה במדרון של המשלט-המערבי (משלט מס' 5). לא ניתן לרכז את הנסוגים; אירעו בתוכם מקרי-הלם רבים, ורוח-האנשים ירדה כמעט לחלוטין, וברובם התפזרו בין בתי-המושבה. מכונת-היריה המשיכו לרתק את גבעת-טורען ולאחר הנסיגה מן האוכף והמדרון שבקרבתה, גם את המשלטים שעזבנו, ועצרו את האויב מלהמשיך ולהתקדם. בשעה מאוחרת יותר נעזב גם המשלט המערבי (משלט מס' 6), והאויב החל להסתנן אל בין בתי סג'רה הערבית. המערך המערבי, המגן על המושבה, התבסס מומן זה על ה"חזה", והוחזק ע"י הנסוגים שלא נפלו ברוחם. אחרי-הצהרים פרצו 5 משוריני-אויב ו-3 זחלים לאורך הכביש הראשי והחלו לתמרן ממזרח למושבה. 2 פיאטים שהגיעו בתגבורת, שהוכנסה למושבה במשורינים עוד קודם לכן, נשלחו לקדם את השריון המתקרב. בקבוקי-מולוטוב חולקו בין אנשי העמדות הקרובות לכביש. אלא שלכלל פעולה לא הגיעה, כיון ששריוני-האויב לא ניסו מאו להתקדם עוד ובשעה מאוחרת אף נסוגו.

פינוי הפצועים מן המושבה נעשה בעזרת משורינים, שפרצו את דרכם משער-המושבה, כשהם נצלפים באש שריוני האויב הניתכת עליהם מסירות-אל-עג'ל, השלוחה

הדרומית-מערבית של רכס-לוביה. בדרכם חזרה הביאו המשוריינים תגבורת קטנה באנשים וכן כלי נשק מעטים. שנלקטו ממקומות שונים, ותוספת תחמושת. מכונית-יריה נוספת שהגיעה עם התגבורת. החליפה מיד את ה-שורצלחה שהיתה מוצבת בחוה. שהפסיקה מלפעול עוד מקודם לכך. כיתת-התגבורת הוצבה בפתחה המערבי של המושבה. בין הזיתים שבקרבת בית-הספר. על-מנת שתחסום את תנועת-האויב המנסה להתקדם מעבר סגירה הערבית. 2 כיתות מרורבת. דרור" שנמצאה במושבה. הוצבו בין המשלם הצפוני (משלם מס' 1) ובין החוה. כדי לסתום פירצה שבמערך הצפוני.

חלה הפוגה קלה בהפגזות-האויב משעה שיחידותיו הרגליות. תפסו את המשלטים הנטושים, ולאחר-ההחל האויב לסוּח שוב את מרגמותיו ותותחיו ולהרעיש את המושבה וביחוד את החוה. אחד הפגזים חדר דרך חלון תחנת העזרה-הראשונה. שנמצאה באחד מבתי-המושבה: הרופא-החטיבתי. ד"ר ישעיהו מוריס. שטיפל אותה שעה בפצועים נהרג, ואחרים נפצעו בקרבתו. תוך כדי כך אותרו עמדות מרגמות האויב מאחורי המדרון הצפוני של גבעת-טורען. ומיד כוונה לשם אש-מרגמות ומכונית-יריה. — פעולה ששיתקה

לזמן מה את הפגזות מרגמותיו של האויב. בינתיים החלו קבוצות-אויב קטנות להסתנן מסג'רה הערבית לעבר המשלם-הדרומי (משלם מס' 7). מגיני-המשלם הגיחו להם להתקרב עד טוח קרוב והתפתח קרב-רימונים. שאחריו חזר האויב ונסוג לכפר.

מאותה שעה פסקה פעילות כוחות הרגלים של האויב. על אף נסיגתם של כוחותיו. נראה היה, כי גרמו לאויב אבידות כבדות, ואף הוא הגיע לאפיסת-כוחות. ואלו קצבי-ההרעשות וההפגזות גבר והלך. כתוצאה מכך נפגעו חוסי-הטלפון בין המשלטים למטה והקשר נותק. פגז אחד פגע בעמדות הכיתה. שהיתה מוצבת בקרבת בנין בית-הספר ר-3 בחזורים נפגעו. המשלטים הוחזקו בכוחות דלילים למדי. תגבורת נוספת לא הגיעה — ואת האנשים, שנסוגו אל המושבה פנימה, אי-אפשר היה לרכז. בקושי הוצאה, עם לילה מחלקה נוספת כדי להחליף את היחידה המחזיקה במשלם הצפוני.

בלילה חודש הקשר הטלפוני עם המשלטים. הפצועים הובלו לכדורי ומשם לבית-החולים בעפולה. רבים מן הנפגעים היו מקלענים. — ועל-כן אומנו בלילה לוחמים אחרים לתפקיד זה. אספקה הועלתה למשלטים, ואנשי המוצבים אורגנו להגנה-היקפית. לאחר מכן פתחנו בהרעשת מרגמות על משלטי-האויב, ואחריה יצא פסרול לסייר את שטח ההפקר הצפוני ומצא שם את משלטי האויב ריקים. עם שחר נשלח מסורין לאסוף את ההרוגים מדרך-הנסיגה שליד גבעת-טורען.

שעות הבוקר הראשונות של השבת. 12.6.48. היו שקטות. סברנו שהאויב החליט לכבד את הפקודה להפסקת-האש; אלא שבשעה 10.00 תפס האויב שוב את גבעת-טורען ולא הניח לאנשינו לאסוף את ההרוגים מן השטח. בשעה 14.15 פתח האויב בהרעשה ממרגמה קלה. עמדת המרגמה אותרה, ואש מכ"י שלנו ומספר פגזי 3" שתקנה חילופי-יריות קלים נמשכו לסירוגין עד הערב.

בלילה יצאה כיתה מוגברת לסרוק את סגירה הערבית. הגיעה עד המשלם-המערבי ומצאתו ריק. היחידה נאחזה במשלם. ביום ראשון, 13.6.48, לא נורו כל יריות. אנשי האויב נעו על המשלטים בגלוי. והפוגה נשתררה למעשה. — — —

(תחת)

מפקד-הפיקוד

ישיבת ה'א'ע'ר'כ'ה

11.6.48 — בשעה 10.00 נכנסה ההפוגה לתקפה. (היום בו נסל שאלון 15).

— בעין גב נמשכת התקפת הכוחות הסוריים.

— בראשית הבוקר פתח חיל קאוקגי בהתקפת-תותחים על סג'רה : חיל רגלים הסתער על המשלטים שמצפון למושבה והגיע עד לקרבת החוה האויב נהדף בחזרה אל משלטי-ה"מ ש"ר ה" ולמשלטי-סורען. באחת ההפגזות נפגעה תחנת השר. — הרופא החטיבתי, ד"ר מוריס, נהרג.

כי שהמלאכים בוכים
בעולם אחר
אז בעולם הזה
עצוב לנו יותר

דמעות של מלאכים
מדוע הם בוכים המלאכים?
אולי בגלל
שזה לא קל
להיות מלאך
בעולם עצוב כל כך

כי שהמלאכים בוכים
בעולם אחר
אז בעולם הזה
עצוב לנו יותר

וגם אנחנו כאן
דוצים לבכות יחד איתם
מה לעשות?
דוצים לבכות
והדמעות אינן יורדות
הדמעות אינן זולגות